

S'apropen dies de dol

L'anònim editorialista analfabet de *La Humanitat* està que no s'hi veu d'agraïment pels rosegons de pa que atreplega dia sí i dia no dels seus il·lustres amics—l'altre dia ja usava aquest qualificatiu per a anomenar en Companys—. S'hi veu tan poc, per causa d'aquest agrament, que bada d'una manera lamentable i fica els seus distingits quatre peus en quatre galledes corresponents cada dos per tres.

L'altre dia dedicava un editorial a l'ex-seminarista, ex-republicà i ex-antillaire Manuel Brunet. En aquest editorial, l'articulista es deixava anar a dir que a Brunet li agrada l'aigua tèrbola i bruta—referint-se a l'afer Bloch (com es veu *La Humanitat* mateixa, per la ploma inconscient de l'agraït escriptur, qualifica l'assumpt)—, i després de trenta faltes de sintaxi, vint d'ortografia i cinquanta de sentit comú, es despenja amb aquesta brillantíssima frase:

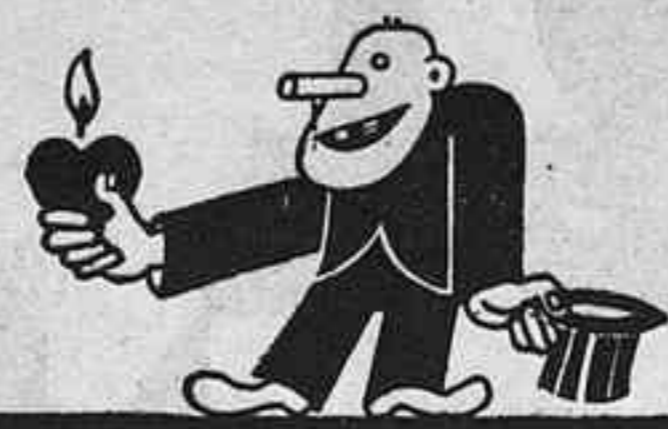
Ara que, no sabent nedar, com hem dit, aquest joc li pot costar car. Algun cop, li consta bé, ja ha arribat a perdre-li el coneixement. Sentiríem que un dia arribés a negar-s'hi. Amb tot, si hi troba gust, per nosaltres no cal pas que estigui. No vulgui, però, després, culpàr a altres de les conseqüències lògiques i fatals dels seus actes.

Nosaltres, veritablement esgarriats per aquest paràgraf, en el qual l'editorialista humanitat ens obre el seu cor d'una manera tan franca i lleial, no sabem fer altra cosa que apellar a la solidaritat de tots els nostres estimats companys de premsa, per obrir una subscripció per tal de poder fer al pobre Brunet un enterament lluit.

Al mateix temps, però, n'obrim una altra per osequiar amb un uniforme de presidiari a *derrière* el desconegut autor de l'article que de tal manera l'amenaça, puix que quan arribi l'hora, bé s'haurà de veure que, si no autor directe de la desgràcia que ens amenaça, almenys n'ha estat l'inductor o en serà l'encobridor.

Sentim molt que l'article no vagi firmat, perquè ens impossibilita de guarnir el seu autor amb l'honorífic, acreditat i famós Tussó Negre, glòria i orgull dels més il·lustres sapastres del nostre país.

amb el cor a la mà

EL BE...RNAT METGE

El jove catedràtic Guillem Diaz Plaça ha anunciat la publicació d'un nou recull d'assaigs neoclassicistes relacionats amb el subconscient.

En donarà una lectura privada als salons de G. A. T. C. P. A. C. amb en Sindreu, en Gasch i en Montanya de «clauquistes».

En Josep Carner ha enviat una caixa de versos a l'«Ateneu Barcelonès» sots prec escrit que s'agui degudament repartits pels diversos jocs florals que es celebren a Catalunya.

Els premis (ocells dissecats, tapafriters, plomes estilogràfiques, rellotges de sol i lligacames) passaran a propietat de la Casa de l'Ardiaca.

En Màrius Aguilar prepara una novel·la en col·laboració amb en Joaquim Montero.

Els diàlegs amorosos, com el del nom indica, aniran a càrrec de l'Aguilar.

En J. V. Foix escriu un poema molt original titulat: *Sarrià a vista de Frediani* (que és com si diguéssim a vista d'ocell).

Serà patrocinat pels «Amics del Cires».

Entre la gent que pren part a un concurs de rodolins organitzat per una important casa de llet condensada, s'hi compta el nostre bon amic i company i aspirant a col·laborador Agustí Esclesans.

Finalment i després de nombroses diligències, ha pogut ésser descoberta la paternitat dels versos polítics que publica *L'Esquerra de la Torratxa*: els escriu en Victor Oliva, aquell senyor que, al Paral·lel i amb motiu de l'estrena d'una obra que deixava l'Esquerra gairebé en el terreny que li corresponia, fou copiosament amenaçat pels escamots.

Després d'això ens sembla que no cal pas aclarir que els versos als quals ens referim segueixen tractant la gent de l'Esquerra amb una delicadesa que fa venir ganes de no ésser de l'Esquerra.

Gonçal de Reparaz (pare) i Gonçal de Reparaz (fill) han escrit un llibre geogràfic sobre la Torratxa.

Aquest llibre va acompanyat d'un mapa regulador del trànsit de transmissions a càrrec del senyor Vachier.

El surrealista J. V. K. R. T. U. Foix prepara un recull de poemes parlant de les Grutes de la Sala Mercè, il·lustrades amb set dibuixos, set de Joan Miró. Aquests dibuixos sembla que constitueixen el bo i Miró de tot el que s'ha editat a Catalunya en matèria de subconscient.

Els col·leccionadors

Les baixes a l'«Organització Merli» sembla que sovintegen d'una manera alarmant. Un dels darrers donats de baixa tractava de justificar-se davant d'uns amics amb aquestes paraules:

—Veureu, es necessita molta força de voluntat. Jo, aquí on em veieu, anant pagant i esperant que em toqui un Bosch-Roger ja he recollit deu Villascine Grau-Sales i dotze Cortés...

Un bromista cuità a fer-li aquest comentari:

—Ja ho entene! Vós sou com aquells pares de família que fa anys que volen un noi i es passen la vida col·leccionant bessonades de noies i més noies...

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIO

Corts, 414 - Telèfon 30422

LES COSES ALLA ON SIGUIN

Hem rebut la següent lletra, que publiquem amb molt de gust:

«Apreciat i eixerit BE NEGRE: «Assidus lectors com som de les teves pàgines, que celebrem sempre, hem de fer-te avinent que si en el nostre apart del restaurant «Pàtria» es feren brindis en altra parla que la nostra, fou perquè entre els comensals n'hi havia bastants que no els hagueren entès. En canvi, i com a correspondència a la cortesia que allò significava, a uns senyors estrangers va brindar en català, mereixent grans aplaudiments.

«Teus amics i admiradors, «L'equip de futbol de la Unión Química y Luch, S. A.»

Quan se'ns diuen les coses d'aquesta manera, veieu?, no tenim un no per a ningú.

EL DIA DEL CINEMA

Dissabte, com havíem ressenyat, es celebrà el Dia del Cinema. Els organitzadors, però, no conformant-se amb el que nosaltres dèiem, varen traslladar el banquet que nosaltres anunciàvem que seria a Can Llibre, al Ritz. A més, considerant que el públic havia ja llegit els discursos, aquests foren suprimits. Francament, trobem la broma de molt mal gust. Una altra vegada que no ens vinguin a demanar que els publiquem la informació.

UN SIMPLE ERROR

L'endemà d'ésser ministre, el Sr. Companys nomenava el càrrec que pel seu alt càrrec li corresponia nomenar a ell, o sigui el de secretari particular, a favor, naturalment, del Sr. Grau Jassans. Fet el nomenament, el Sr. Jassans prengué possessió un dia a les onze del matí. A les quatre de la tarda, però, hi hagué gran alarma al Ministeri. De Cartagena s'havia rebut un telegrama anunciant que havia desaparegut un creuer. Foren inútils les recerques telegràfiques que es feren a totes les bases navales. Afortunadament, però, l'endemà fou trobat en una casa de compra-venda on només havia estat empenyorat.

***

***

CASANOVES PRESIDENT
—Senyors, he trigat, però ja soc aquí.

***

DESESPERACIO

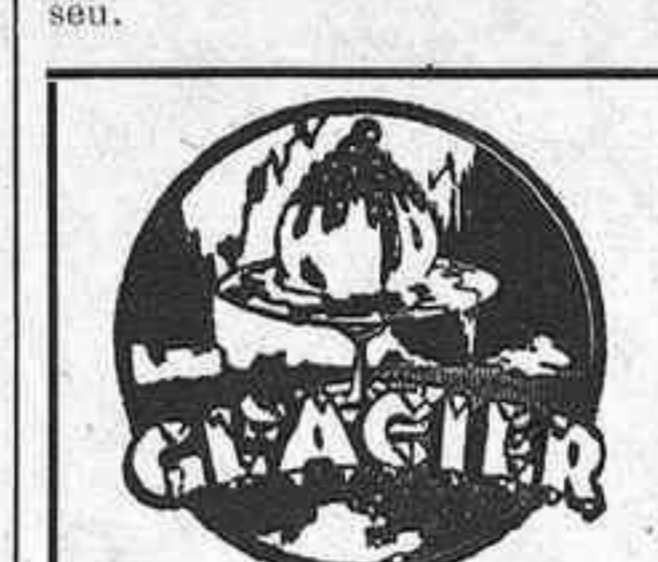
Desesperat de l'enlairament sobtat del Sr. Companys i, val a dir-ho, una mica despitat, un propietari de Sant Isidre es lamentava:

—En Companys ens ha fumut la terra i ara ens fumarà la mar!

RECTIFICACIO

El ministre de Marina, que per cert ha vingut a presidir, entre altres coses, la darrera etapa de la Volta a Catalunya, ens prega molt amablement que rectifiquem la notícia, que no donàvem, que passaria dos dies a casa de la finca d'un amic seu.

El Sr. Companys passarà, en efecte, dos dies, però a la mansuïtat de la finca d'un amic seu.

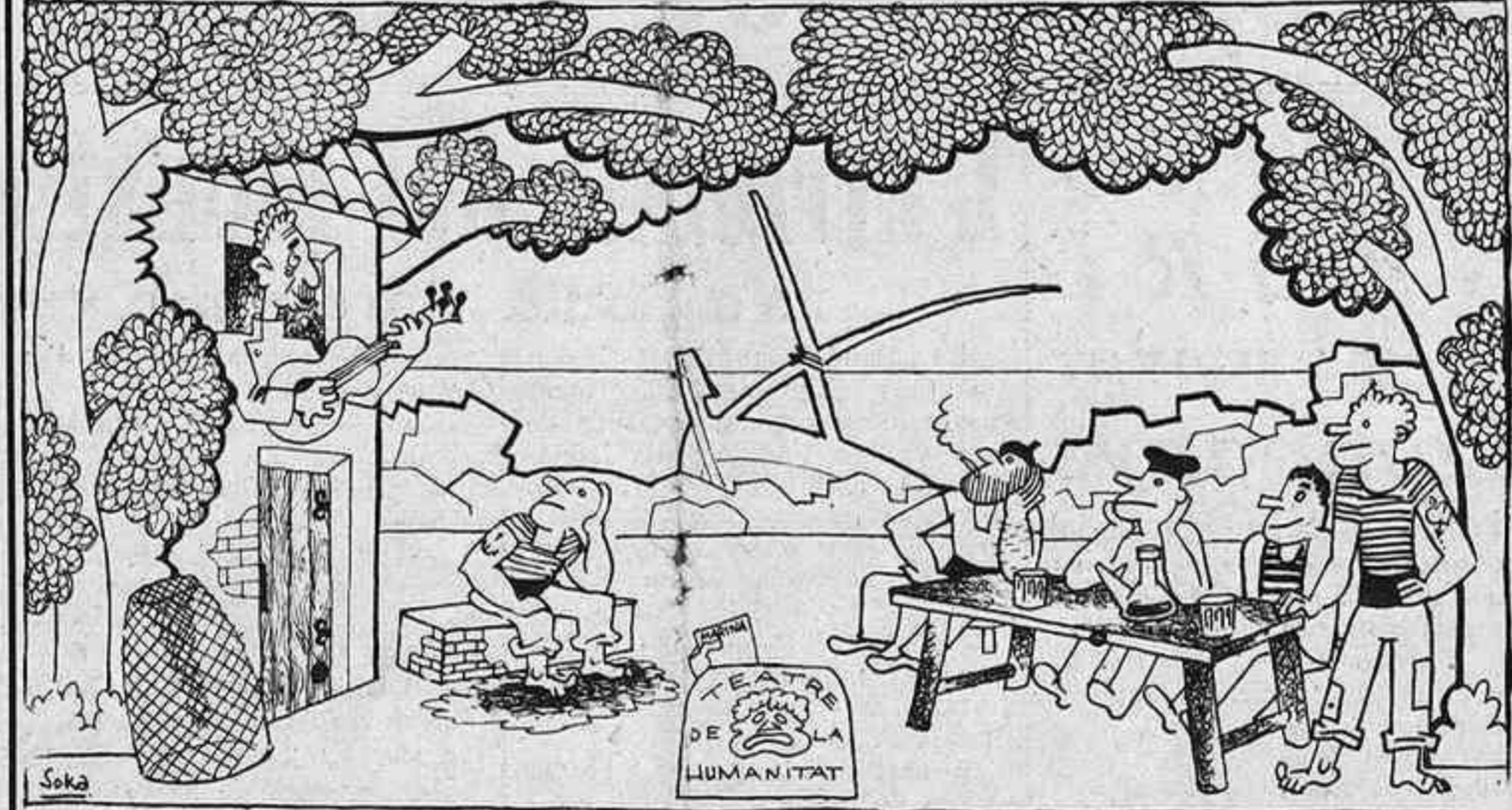
RESTAURANT

«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR

Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

ELS BENS FLORALS

MARINA

ACTE III, ESCENA IV

(Es troben a la platja, asseguts al volt d'una taula, una colla de rabassaires bevent i renegant de l'Institut de Sant Isidre. PASQUAL (Grau Jassans) acaba de cantar, acompanyant-se amb una guitarra, corejat per més rabassaires que han sortit acompanyant-lo.)

ROQUE (Companys) surt en una finestra i diu:

ROQ. *Hola, muchachos; muy buenas noches.*

PASQ. *¿Por qué te asomas? ¿qué quieres, Roque?*

ROQ. *Ya casi dormido, oí vuestra voz, y para alegraros cantar quiero yo.*

(Li donen una guitarra i es posa a cantar.)

ROQ. *Dichoso aquel que tiene una rabassa, y en saber manejarla demuestra traça. Es una breva que si es bien cultivada te redondea.*

COR. *Si que tienes razón y dices gran verdad, y al gran Napoleón. llegarás a eclipsar.*

ROQ. *Una rabassa activa y que haga gresca, a más de alguna riña, te trae pesca. Pesca que pica y con un ministerio te gratifica.*

COR. *Y ahora el rabassé y ahora el rabassá a la pesca del bou se quiere dedicar.*

ROQ. *Y para el ministerio de la Marina a Grau Jassans me llevo, que es cosa fina. Y a Trábal, de conserje, que es tan buen mozo, que con un uniforme hará gran gozo.*

COR. *Y llévate también al rítmico Esclesans, que en verso te pondrá al Trábal y al Jassans.*

ROQ. *Pienso también llevarme al Capdevila, aquel que escribe fino como una anguila y tiene un aire de gran aristocracia; lleva un vidrio en el ojo con mucha gracia.*

COR. *Y el uno con mantón y el otro con gabán, serán la admiración hasta del Valle Inclán.*

ROQ. *No enseñes a la prensa nunca la oreja; que es gente de cuidado es cosa vieja. Y si se entera que el francés tú no sabes, te desespera.*

COR. *Con bromas por aquí, con bromas por allá, por no decir mossiú, por no decir vualá.*

ROQ. *Si algún Brunet te sale por una esquina, y con su propaganda tú tragas quina, toma paciencia, ya vendrá que se acabe su impertinencia.*

COR. *Pues siempre habrá valor y porras de qué usar, mil hombres por tu amor pronto le harán callar.*

ROQ. *Adiós, mis compañeros; adiós, rabassa, con Riera te dejó, verás qué pasa. Es un hermano que espero que te juegue con buena mano.*

COR. *Pues la rabassa fué la que te hizo inmortal, de ella recuerdaté siempre fiel y leal.*

I UN BE!

En Santamaria, malgrat ésser radical, encara no ha demanat la vara.

Hom diu que l'Emiliano ja se l'hauria presa.

En Companys ha cedit el Port... de la Bonaigua a l'Aragai.

En March diu que ell fóra un polític puro. Puro? No ens «fumará» pas!

El rabassaire han creat el problema del regadiu, per tal d'assaborir tots els matisos organitzatius de l'il·lustre ministre de marina.

La rabassa morta morí desconsolada en assabentar-se del nomenament de què havia estat objecte don Lluís Companys.

Sembla que la vaga del ram de construcció ha estat arranjada.

En Lerroux, quan li parlen de formar Govern, fins i tot es senten Utrillo.

A *La Humanitat* segueixen tractant de fer creure a la gent que fan un diari del vespre.

El senyor Bertran de Quintana escriu un diccionari de la llengua catalana per al seu ús particular.

El militant de l'Esquerra Republicana de Catalunya senyor Simó Llauneta, com el seu cognom indica, ha sol·licitat el seu ingrés periodístic a la redacció de «L'Esquerra de la Torratxa».

Si EL BE NEGRE hagués estat cridat a consulta, hauria aprofitat l'avinentesa per fer un elogi dels mitjons «Moltfort's».

Carles Sentís i Tracoma posarà a la venda un llibre científic sobre l'art de tatuar-se i tractamentar-se.

EL PLA MARITIM DE L'ESQUERRA

Aquells qui fan broma amb el nomenament del Sr. Companys per a la cartera de Marina, ignoren, potser, que hi té més drets que molts que es pensen tenir-n'hi i que pot fer obra més eficaç del que hom es pensa, si porta a cap el pensament de l'Esquerra des del ministeri.

Ja a l'any 1907, aquest pensament s'havia anunciat per boca del Sr. Macià al Congrés quan aquest, diputat aleshores, s'ajudava a impugnar el pla marítim de la Comissió, defensat pel Sr. Alealà Zamora, que propugnava per les grans unitats mentre que el Sr. Macià deia que l'esdevinidor era de les petites i dels submarins, és a dir, vaixells de defensa de costes, com la guerra demostrà.

Ara, des del ministeri, el Sr. Companys podrà portar endavant aquest pla. Tenim notícia que la cosa començarà amb l'augment considerable de la flota de golondrines i gavietes per a la defensa del port fins de l'escullera.

UN DIARI MODEL

A *Las Noticias*, el Sr. Roldós ha trobat la recepta per prescindir de la nòmina i del Comitè paritari. El truc consisteix a nomenar redactors xicotets de casa bona que treballen gratis o per la il·lusió d'un passí i treure els altres. Entre la seva nombrosa col·lecció, el Sr. Roldós pot presentar un autèntic milionari amb cotxe propi. Es d'esperar que aquest sistema, si és seguit pels altres diaris, resolrà ràpidament l'anginosa situació de les empreses periodístiques.

NOTA DE SOCIETAT

Els joves Mateu Ruiz i Jesús Ulled han cursat les assignatures del primer any de la carrera de Dret. Felicitem els papàs de tan aprofitats regidors.

***

ENLLAÇOS FERROVIARIS

—Amb aquest assumpte, n'hi haurà per tots.

—De què?

—De feina.

—Ah!

***

ELS GANGSTERS ES REDIMEIXEN, PERO «LA HUMANITAT» NO S'HI CONFORMA

La Humanitat de l'altre dia estava d'allò més esgarriada i es descabdellava en impropis contra una nova organització que han adoptat els gangsters de Chicago (ara es veu que es diuen *filvers*), actitud que, en veritat, ens sembla un xic desproporcionada per a un diari tan morigerat. Per tal que els nostres lectors es facin càrrec de la desmesura de l'òrgan intel·lectualista esquerrà, a continuació inserim les seves manifestacions:

Les autoritats, que fins ara s'han mostrat impotents per acabar amb el nou bandidatge, expressen el seu convenciment de què els *filvers* es proposen aterroritzar als establiments públics per lliurar-los després un tribut regular i quantiós.

Pobres *filvers*! Després que es proposen lliurar als establiments públics un tribut regular i quantiós, veure's insultats com els insulta *La Humanitat*!

LLIBRERIA

L'OCCELL DE PAPER

TAPNERIA, 30 • BARCELONA • TELEFON 24500

El Be a les Losaules

LES ESTRENES

Sempre havíem cregut que era cosa molt dolenta jugar als jocs prohibits. A casa i a l'escola ens ho havien dit sempre. Però es veu que a Tallulah Boulthead no li havia succeït el mateix, i per això la varen contractar a la Paramount perquè fes el primer paper en «El Fraude», que projecten al Coliseum. Això faria pensar que potser els qui anàvem desencaminats érem nosaltres, si el film, com el seu nom ja indica, no ens hagués deixat defraudats.

El film es proposa demostrar que no s'ha de jugar massa fort, i sobretot els diners que no són d'un, especialment quan hi ha pel mig un senyor aficiat a les coses d'Orient que us marca amb un ferro roent en un dir Jesús.

Si no fos que a la Paramount ni ha el senyor Vidal Gomis, que ha estat al Japó, i que el crític Feliu Elies té un desesper per a les coses d'Extrem Orient, podríem dir que el film que projecten al Coliseum no té cap objecte. Havent-hi, però, aquests dos

tres filigranes d'aquelles que deien servit el malalt i la classe mèdica, com per exemple dir al malalt que és un cas d'urgència i que s'ha d'operar immediatament del fetge; cobrar-li tres mil pesetes, cloroformitzar-lo, ajoure'l a la taula d'operacions del consistori (ai, del consistori), fer-li un tall a la pell, cosir-lo, i quan es desperta dir-li que ja està guarit.

Es clar, al cap d'un temps la malaltia torna, s'ha d'operar i un altre metge descobreix la comèdia. Aleshores el Collegi, com a càstig, li posa la tarifa més alta.

Però això no passa al film, sinó a casa nostra mateix. Al film, el metge, quan l'han expulsat de l'hospital per cobrar el «barato», es dedica a la cirurgia d'estètica facial, i fa desgràcies, i el Collegi el processa i acaba malament. A casa nostra acaba més bé que mai.

Sempre és un consol veure aquest film, que és cosa bona, a manca de cosa millor.

***
Voleu saber una manera de des-

Claudette Colbert

senyors a casa nostra, tota precaució és poca.

Al Fantasio projecten «El Doctor Z», que és un film de dibuixos de Walt Disney, que no és en colors perquè no els necessita. Encara que és un film de per riure, perquè es tracta de la rata Mickey, més aviat fa por. En tot cas, fa més por que els films de por que solen projectar al Capitol, que més aviat fan riure.

Quan un hom ja està ben entusiasmat amb «El Doctor Z», l'empresa del Fantasio us tira al damunt una galleda d'aigua freda. La galleda, que és de llauana, naturalment, es titula «Diplomático de mujeres». Ara, que com que és de bona qualitat, es pot suportar.

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, 57
Teléfono n.º 79687

SESSIÓ CONTINUA
de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pesseta

Hotelleria, Reportatges i Documentals «FOX»

Demà, nou i important programa

En canvi, al Catalunya ens donen un film d'aquells que s'han escapat d'ésser presentats com a superproduccions per ésser massa bons. Es titula «Caras Falsas» i el nom de Lowell Sherman, i el nom de productor—no de cares falses, sinó del film—, director i protagonista, ja és una garantia. L'argument n'és una altra, perquè ens presenta aquests metges que tots coneixem que cobren el «barato» als malalts dels hospitals i fan al-

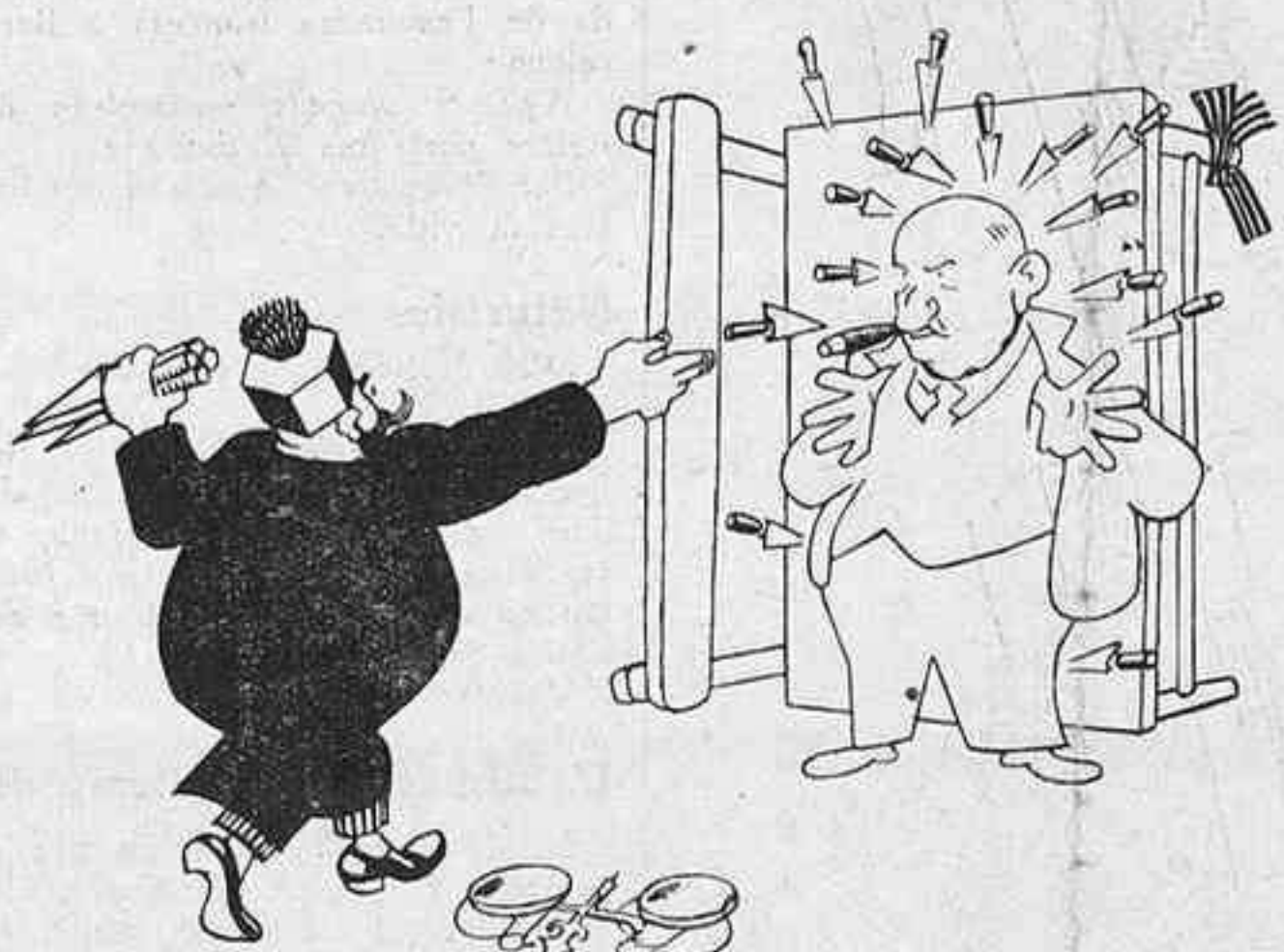
FANTASIO

AVUI
UNA PEL·LÍCULA ORIGINAL
I GRANDIOSA!

basada sobre un fet històric

per WILLY FORST
i TRUDE VON MOLO
Direcció: GEZA VON BOLVARY
Música de ROBERT STOLZ

EL FAKIR — Vós aneu tirant, i jo també.

Aquell Comitè

El Comitè del Cinema està trist. ¿Què tindrà el Comitè del Cinema? Sabem que s'han celebrat, d'amagat, dues o tres reunions a les quals no han assistit ni el Sr. Vidal Gomis ni el Sr. Blay. Suposem que es tracta d'anar cuinant el Secretari Perpetu.

Mentrestant, el Sr. Miquel Josep espera cada dimarts la sortida d'EL BE NEGRE i tenim la satisfacció de poder dir que és el seu primer comprador. Desgraciadament, no en compra més que un exemplar. Esperem que quan sigui Secretari Perpetu, es quedarà amb tota l'edició.

SALA PARÉS

Del 17 al 30 de Juny
Exposició de Pintura Catalana moderna
BENET — CAPMANY — CREIXAMS — DOMINGO — HUMBERT — LLIMONA — MOMPÓU — SERRA — SISQUELLA — TOGORES

A una taula ben proveïda no hi pot manca

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

PLAÇA DE LA REPÚBLICA. 7

MOLT BEE!

MARCEL PAGNOL

Després d'haver-se acomiadat deu o dotze vegades i de fer quinze funcions que eren la darrera irremissiblement, els senyors Irusta, Fugazot i Demare han abandonat finalment Barcelona i han marxat a Madrid.

Enmig de tantes desgràcies, una notícia així sempre consola.

«Las dichosas faldas», de l'«Arniches», no són, afortunadament, «Las faldas» del Còmic.

Encara que hi ha alguna estona que ho semblen.

Decididament, l'«Arniches» és un gran autor que encara no s'ha asabentat que ho era.

Al Tivoli fan la revista madrilenya «Gol!»

Heus ací una bona ocasió per a no anar al Tivoli.

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Teléfono 10773

Avui nit. L'exit
AVUI NIT DEBUT de la companyia de
IRENE LOPEZ HEREDIA
amb l'estrena de la comèdia en tres actes de Jacint Benavente

El rival de su mujer
Dimarts tarda
UNA GRAN SENORA
de E. Suárez de Deza

Dimarts nit
El rival de su mujer
Dijous tarda i nit. L'obra original d'Eduard Merquina

EL MONJE BLANCO
Companyia de comèdies
IRENE LOPEZ HEREDIA

En la revista «Gol!», els autors—diguem-ne autors—s'han engiponat un truc—diguem-ne un truc—que consisteix en què la «vedette» Margarida Carbajal faci un petó—diguem-ne un petó—als espectadors—diguem-ne espectadors—que li entrin un gol.

HOLLYWOOD BAR - DANCING
CREREN NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

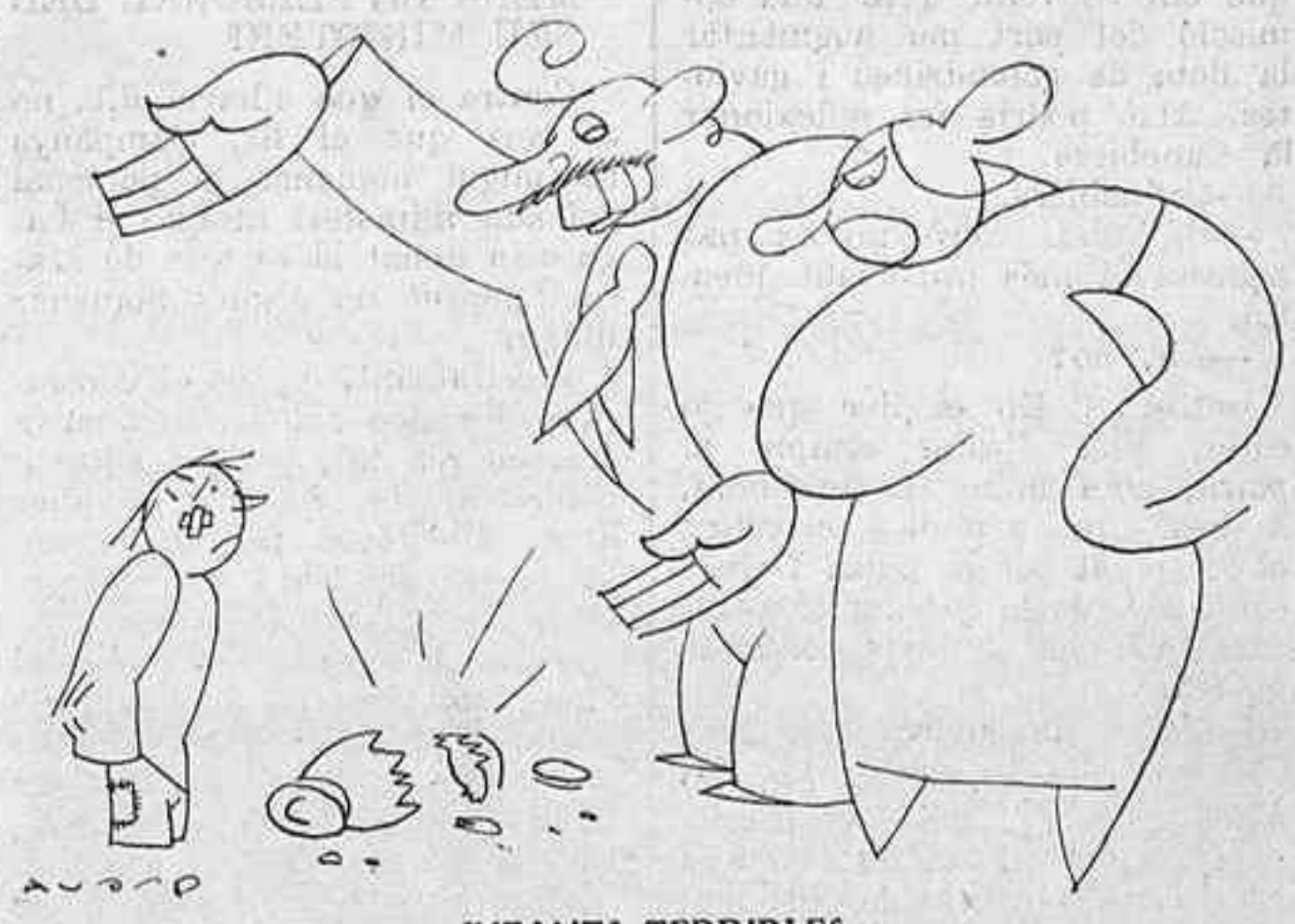
Colossal èxit de la
DEMON'S JAZZ
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

Consell de ministres a Barcelona

El fet de que diumenge coincidissin a Barcelona quatre ministres del Govern Azana, no ha deixat d'ésser comentat. Si bé tots ells van tenir bona cura en aparentar ocupacions diverses — Largo Caballero, amb l'excusa d'anar a Ginebra, Prieto, amb l'història dels enllaços, Domingo, fent el pagès per Tortosa i Companys venint, simplement, a fer-se veure — el fet és que els quatre ministres estiguessen una estona plegats, a coberts de mirades indiscretas.

¿Què passa, en aquesta reunió feta d'amagatots del Sr. Azana?

En els centres radicals es tornava a parlar de crisi, però sembla que les coses no anaren exactament per aquest camí. Sembla més versemblant, en canvi, la versió que parla d'un tutí arrencadíssim que jugaren els quatre ministres sota la mirada vigilant i professional de l'ex «croupier» senyor Grau Jassans.

INFANTS TERRIBLES

— Encara no ets prou gran, per saber fer bondat?
— Mirin, en Lerroux no ha començat fins als setanta anys.

Una coacció intolerable

Fins a les nostres oïdes arriba el rumor de que el doctor Aiguader, disposat a mantenir-se, sigui com sigui, en el càrrec d'alcalde, prepara una jugada, en vista de les properes eleccions municipals, que en ésser coneguda produirà arreu una penosa impressió.

Segons els nostres informes, el doctor Aiguader es proposa anunciar públicament, a la vetlla de les eleccions, que en el cas de no sortir elegit regidor ni alcalde, es tornarà a dedicar a l'exercici de la medicina. Aquest anunci s'ha d'interpretar com una veritable amenaça per al poble de Barcelona. A Sans, sobretot, la consternació és gran.

EL CASAMENT DE CHEVALIER

Ara diuen que Maurice Chevalier, divorciat d'Ivonne Vallée, es casa amb la comtesa Henriette de Hasaa.

La frívola Veu de Catalunya hi dedica un article de dues columnes i acaba posant-ho en dubte.

Fa bé.

Nosaltres tampoc no ens vàrem creure que en Cambó es casés amb la Raquel Meller, quan ho publicaren aquells diaris que ara La Veu imita.

Alemanya, desperta!

La Vanguardia de diumenge publicava el següent telegrama: «Hamburg, 17. — La policia ha detingut en una reunió clandestina a 35 individus afiliats al partit socialdemòcrata alemany. Entre los detinguts figura el jefe de policia. Se espera que sean practicadas nuevas detenciones de individuos afiliados al partido.—Fabra. A veure si en aquestes noves recerques deindran Hitler en persona!»

EL BE NEGRE

PREPARA UN GRAN EXTRAORDINARI DEDICAT A L'ESTIU en les platges de Catalunya

¿Per mar, per terra, per l'aire?

L'últim «Full Oficial», parlant de l'arribada del Sr. Companys, diu:

Amb tot i que s'ignorava el mitjà de locomoció que empraria el nostre Companys en aquest viatge, i, per tant, l'hora de la seva arribada, al Parador del Passeig de Gràcia es congregà nombrosos amics del nou ministre de Marina.

Però, és que hi havia fanàtics que es creien que al primer viatge ja arribaria per mar?

BOXA-OLYMPIA
21, Dimercres

EXTRAORDINARIA VELLADA GRANGALÀ

2 sensacionals combats internacionals, 2 a 10 rounds

Martínez de Ritzara-Tony Hevia
Campió d'Espanya Semi-fort cubà

a 12 rounds

ARILLA-GAVAGNOLI
l'«es» espanyol Campió d'Itàlia

Entrada general: 2 pessetes

Hi ha hagut nit que al pati de butaques del Liceu s'ha arribat a veure gent abillada amb pantalons de «golfs».

Casino Sant Sebastià

Gran Sopar de Revetlla en el Superb Roof Garden amenitzat per **DON PARKER** i els **10 CRAZY BOYS**

MARI MENECA
Ballarins internacionals

SORTEIGS I OBSEQUIS

Reserven la vostra taula

La revetlla que com cada any us deixarà el millor record

SI VOLEU TONIFICAR I ENFORTIR LA PELL, FENT-LA APTA PER A RESISTIR ELS CANVIS DE TEMPERATURA I LA XARDOR DEL SOL A LA MUNTANYA I A LA PLATJA, USEU AIGUA SALICILICA **GENOVÈ**

ARQUES SOLER
INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET

ALDANA 3 i 5 BARCELONA T.º 31855
MADRID CABALLERO DE GRACIA 7 i 9 T.º 16119

— ¿Tota aquesta gent fa cua per comprar Grageas «Five», contra el mareig?
— Sí. És que han sabut que en Companys ha pogut arribar a Ministre de Marina perquè n'havia pres tota la vida.

L'arribada del Ministre de Marina

(Ve de la 1.ª pàg.)

—I ara?
—Ara, no hi ha més que un remei i és atendre la demanda que em va venir a fer una comissió del port per augmentar la flota de golondrines i gaviotes. Això podria fer reflexionar la Canebière.

—Canebière.
—Sí, així. Però no és pas aquesta la més important qüestió.

—Ah, no?
—Cui...! En el lloc que jo estic, s'ha d'estar sempre al port, com diem els mariners, amb el timó a punt i investint el temporal per la popa. Només els indicaré els problemes principals. Hi ha el de la pesca de guerra.

—Pesca de guerra?
—Sí, senyors. Fins ara no s'havien protegit més que la mar de guerra, cuirassats i tots els altres vapors de canons; però la pesca, tota anava barrejada; ara, la pesca cuirassada passaria al departament de la Marina de guerra.

—Pesca cuirassada? Que n'hi ha?
—Sí n'hi ha? I dones, què són les sardines de llama?
—I, vol dir que com a arma... serviràn?
—Les llames? Pensi que ara vénen eleccions. Hi ha, després, la rabassa...
—La rabassa a la mar?
—No insistiu, perquè com el seu nom indica, no me n'arrabassaràn res.

I el Sr. Companys es tancà en la reserva més absoluta. Els periodistes, desesperats, sortiren de la sala d'espera.

Nosaltres, però, veient que la reserva on què es tancava el Sr. Companys era la primera reserva, ens quedarem amb l'esperança de fer-l'en sortir.

El Sr. Companys sortí, també, però de l'estació.

EL SENYOR COMPANYS NOMENA EL PERSONAL DEL SEU MINISTERI

Contra el que s'havia dit, no és cert que el Sr. Companys no pugui nomenar el personal del seu ministeri ni que li haguessin donat la cartera de Marina perquè no pogués nomenar ningú.

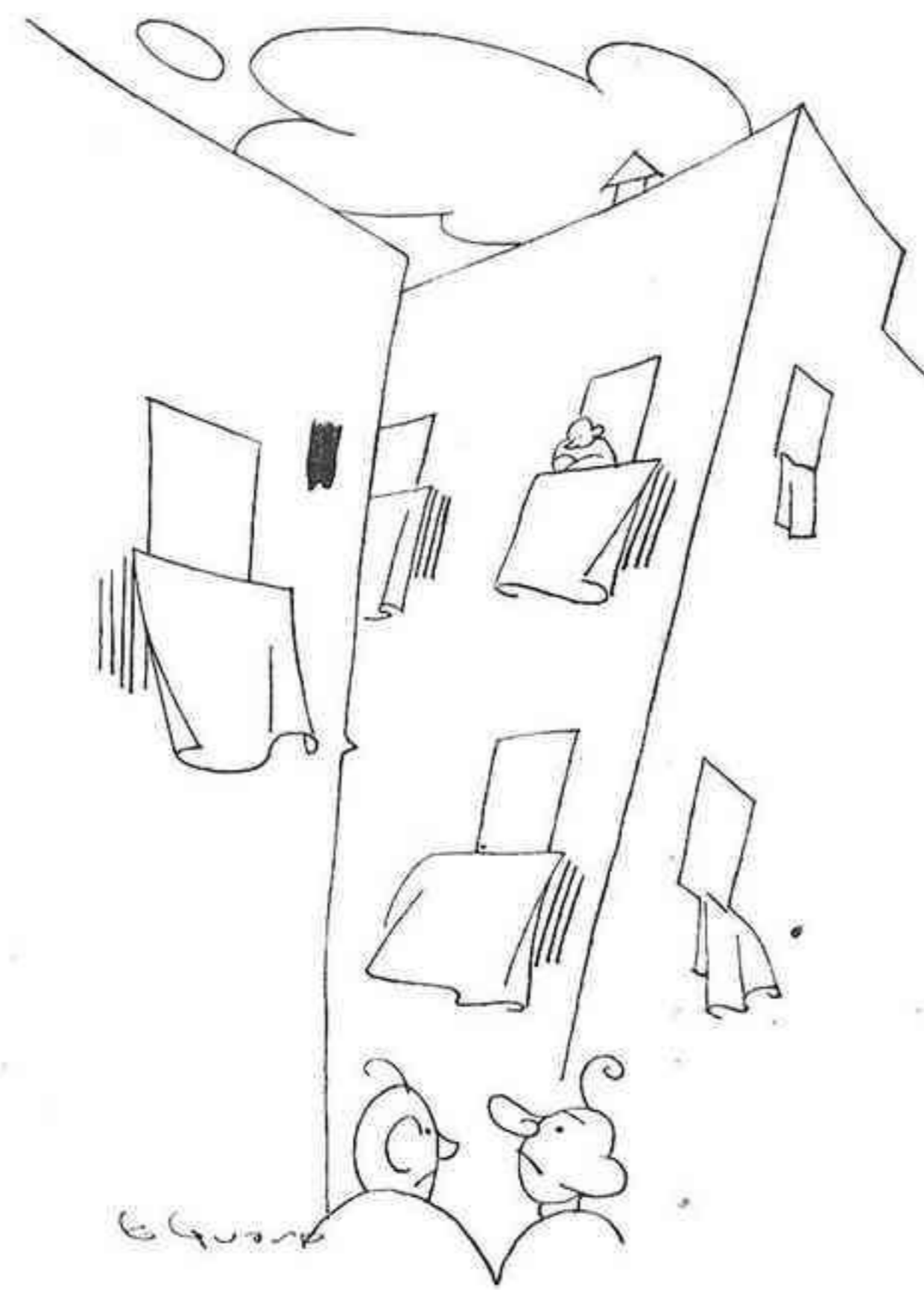
Precisament, és tot el contrari, i el viatge del Sr. Companys era, en realitat, per fer aquests nomenaments. Al cap de dues hores d'haver-lo perdut de vista, ja estaven fets i en recobrar-lo ens feia les presentacions:

—Us presento — digué — el meu sotsecretari, el vigorós poeta Ramon Vinyes. Potser us creieu que en faria a en Grau Jassans. En Vinyes, però, coneix més a fons la marineria. On anirà en Grau Jassans, que tinc el gust de presentar-vos (ens el presentà) és a la direcció general de Dies flotants.

—Ah, dirigirà El Dique Flo. tante?

—Nooo! Res de cases de modes: es tracta de la qüestió de llimpiar fondos. És l'Aragai, que us presento (ens el presentà), el que anirà a la direcció general de Cases al Servei...
—...de la República.
—Nooo! De la Marina, home, de la Marina.

En quant a... (se'l tragué de la butxaca dreta de la levita) al Pao Madrid, que us presento (el presentà), serà el meu secretari íntim (se'l tornà a ficar a la butxaca) i (se'l tragué de la butxaca esquerra) el nen Utrillo (el presentà), serà el meu secretari íntim (se'l tornà a ficar a la butxaca). No els ho diguin que tots dos s'ho creuen perquè és devorarien.

CORPUS — Em pensava que només posaven domassos els de la dreta — Doncs mira, també en posen aquí a l'esquerra.

EL BE A LA CIBELES

El «groom» de l'Hotel New York», de Madrid, en conèixer la nostra personalitat de periodistes, va arrufar el nas, es tregué un bloc de notes i començà a fer números. Al cap d'una estona de fer aquests renumerats (?) exercicis ens allargà un paperet i amb una certa amabilitat, com de canviar que us canta la carta (no pas d'El Dictador, naturalment), sentencià:

—Són 285 pessetes de propina voluntària.

Li fèrem el timo de les «misses» (país i europees), li omplírem les butxaques de bitllets d'anunci procedents d'una sastreria del carrer Alcalá, i entre satisfet i atabalat, el «groom» ens acompanyà fins al davant de la porta on el flamant ministre de Marina, senyor Companys i Ex-rabassa morta tenia la seva residència.

Abans de trucar la porta, un soroll d'aigua i peixos de celuloide ens cridà poderosament l'atenció. Sense fer cas d'aquesta crida empenyírem la porta suauement, fent caure dos salvavides, un barnús i una peixera amb tres pops de cautí «Madame X», que donaven el «camelo» a les mil meravelles, i ens ficàrem a dintre. L'espectacle que s'oferi als nostres ulls fou un espectacle BE NEGRE cent per cent: Companys, tot un don Lluís Companys, tot un prohom de l'«Esquerra» i tot un ministre de Marina, acabat de proclamar, s'agitava fent gran xipolleig dins una aristocràtica baneyera de color de menta, mentre al seu voltant capejaven el temporal un reginlet virolat de peixos de celuloide.

Quan en Companys s'adonà de la nostra presència, realitzà un magnífic capbussó, feu el salt de l'àngel (naturalment Sambllancat), i vingué a saludar-nos tot tapant-se les vergonyes amb una foto etusivament signada per Emil Ludwig. Mentre es depilava els darrers termes del seu capriciós melic, ens parlà:

—Estic satisfet. La camisa no em toca al cos.

—Ja ho veiem, senyor Companys, ja ho veiem.

—Però que no s'imaginen el que representa un nomenament així, estimats amics meus?

—L'hi anàvem a comptar, però en Companys, amb una actitud amaraçada de dinamisme esquerrà, ens prengué graciosament, es cert l'estilogràfica dels dits. Proseguírem:

—S'ha dit molt que no sabia de nedar. La indiscreció és verídica?

—Evidentment, no sé nedar, però...

—Però en canvi és tot un mestre en l'art de guardar la roba. Era aquest el xisto, veritat?

—Evidentment, vostès han posat el dit a la llaga. Sou tremendos!...

(Regraciaments, rubor, fotografies, magnesi, etc., etc., fins a tornar a reprendre la conversa.)

—Li plau aquest ministeri?

—M'hi trobo com el peix a l'aigua.

—S'ha dit que aquest era un ministeri de pau i tranquil·litat. ¿Pensa adaptar-se a una vida tan allunyada d'aquelles inquietuds i lluites que sempre han constituït la sal de la seva vida?

—De cap manera. Precisament tinc més ganes de fer-ne de sonades que mai.

—Alguna reforma, potser?

—Exactament: tinc en projecte la implantació d'una Reforma Ma-

ritima. Les mateixes doctrines que predicó als treballadors de la terra, aplicades als treballadors de la mar, que no són altres que els mariners.

—Qui vulgui peix que es mulli el cul, i la sardina és de qui l'agafo. Aquest haurà d'ésser el crit de guerra dels nostres mariners.

—Ai la mare, quin mullader!

—El ministeri s'ho porta, fillets.

—¿I tot s'acabarà amb aquesta Reforma?

—No, home, vostès diran. Estic estudiant altres aspectes i llimant infinitat de reglaments i suggerències, totes elles importantíssimes.

—Bé ens en deurà facilitar algunes... insinïarem amb una actitud de subimis nyeu-nyeu.

—Només faltaria; mirin, la primera consistirà a obligar a tots els pescadors catalans a que assistixin a una representació — com a mínim d'«El caté de la marina», de Josep Maria de Sagarra, i la segona que s'aprenquin de memòria els més famosos fragments de la «Marina», per allò de si un dia es troben amb un compromís.

—Tot això és admirable!

—El que tenen de dir és que tot això no és res, que tot plegat no representa altra cosa que l'imitació d'una etapa brillant per a la nostra marineria. I és que jo... però en fi!

Companys, vostè ens calla alguna cosa.

En arribar a aquest moment delicat i compromès del reportatge, en Companys abaixà la veu, feu puntetes fins arribar-nos arran d'orella i amb l'emoció pròpia del cas, subjectant-se uns preciosos capcotets renaxement, obsequi dels redactors de La Humanitat, ens féu confidencialíssimes declaracions. Explicant globalment i amb la discreció periodística acostumada, podem avançar als nostres llegidors que es tracta de reglamentar degudament el servei de «gaviotes» hasta fuera del puerto i d'estudiar a fons (500 metres sota el nivell del mar) el conegut projecte d'El Be NEGRE d'anar a botar l'Esquerra fora de les aigües jurisdiccionals del nostre port, per si las moscas.

Companys, com tots els seus antecessors en aquest ministeri, s'oblidarà «només» de tot el que faci referència als peixos grossos i molts altres peixos que es porten l'oli municipal.

ovelles esgarriades

Hostes vingueren...
De La Veu del Vespere de disabte, donant compte de l'arribada de l'esquadra francesa a Barcelona:
Aquests vaixells romaniran al nostre port fins al dia 232.
Per a nosaltres, que s'hi quedin tota la vida.

Naturistes
D'El Noticiero de dimecres passat:
En la Sociedad Naturista de Barcelona, Raurich, 14, principal, darà una conferencia mañana, a las nueve de la noche, don José Barta, sobre el tema «El arte de comer cerezas».
Vaja!

L'anliguitat del water-polo
De La Publicitat del dia 14:
Paris, 13. — A la piscina de Tourelles se celebrará demà el tercer matx de water-polo entre els equips de França i Espanya.
S'espera amb gran curiositat el resultat d'aquest tercer matx, en el qual prendran part els millors elements de tots dos equips.
El primer matx va celebrarse a Tolosa en 1726, i el segon a Barcelona en 1932.
Realment, si entre el primer i el segon matx hi van posar un parèntesi de 206 anys, no podem per menys de trobar precipitada l'organització del tercer.

Poc fisonomistes
A la secció del Govern Civil d'El Noticiero i sota el títol «Manifestaciones del gobernador», hi trobem el següent:
Por último, dijo el Sr. Ametlla que le había visitado el presidente del Jurado Mixto del Puerto para indicarle, etc.
I més avall:
Anadó el Sr. Moles que al acto inaugural había sido invitado el ministro de Agricultura.
No sabem que el senyor Ametlla fos Alt Comissari del Marroc...

«Troglodites» d'estar per casa...
Amb el títol «En la aldea troglodita de Haute-Isle», i sota una fotografia de Miss Catalunya i una altra senyoreta sorpreses en el moment de clavar una bandereta de la Creu Roja a un militar, posaven a primera pàgina de La Noche, del dia 12, el següent epígraf:
No hace mucho, ofreciamos unos aspectos curiosos del trogloditismo de Haute-Isle, con sus casas y su templo labrados en las peñas. Esta vez se trata de la visita que han hecho a Haute-Isle, ciento cincuenta zahories que asisten al Congreso Internacional de Radiestesia. M. Armando Viré, antiguo presidente de la Sociedad Prehistórica Francesa, saludando a los excursionistas.

...i atracaments en massa
I en la darrera pàgina del mateix diari, en canvi, es podia veure una comitiva d'unes dues-centes persones a les portes d'un xalet, perpetrant «El más dulce de los ataques», que l'epígraf explicava així:
¡Qué atramiento el de las mujeres! He aquí dos bellas atracadoras, una de ellas «Miss Catalunya», ddóndole el alto a un militar y apuesta. Sólo que no dicen: «¡Manos al aire!», sino: «¡Manos al bolsillo!» Y el éxito es seguro. ¡Y que no fueron pocos los ataques de esta índole que ayer se dieron en nuestra ciudad, sin protestas de las víctimas, que todavía sonrían y echaban algún propio a las simpáticas pistoleras!»
Aquest Montero sempre en té dues per a dir!

Per encàrrecs de publicitat a BL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

EL PAIS DELS CONTRASENTITS — L'art de la construcció es manifesta

UN MANIFEST ESPERAT

Si la terra és de qui la treballa, el mar és de qui el navega

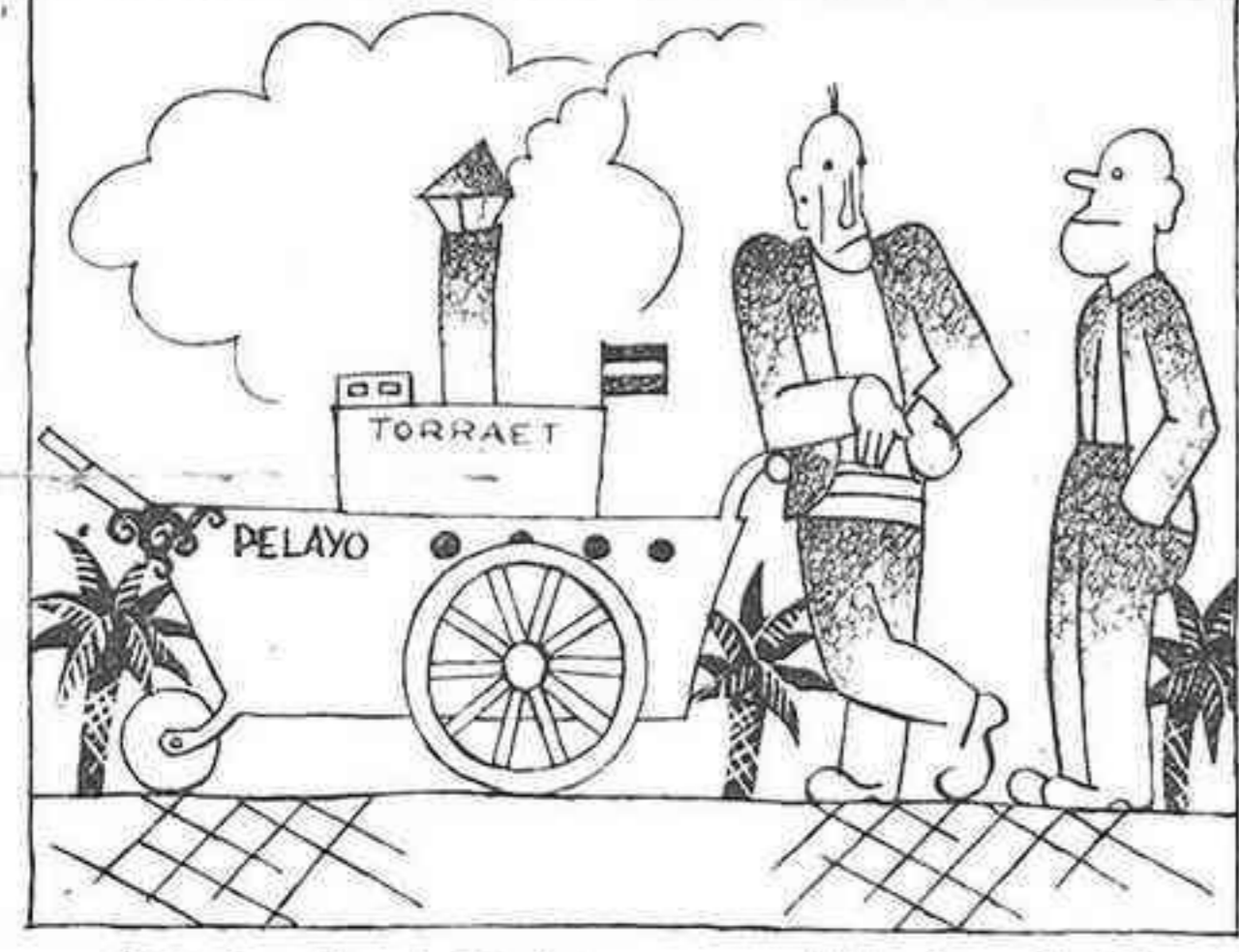
Rabassaires de la terra! Poibla de Catalunya! Els nostres ideals, portats al triomf més esclatant per l'adveniment de la República que nosaltres vàrem possibilitar contribuint tan eficaçment al fracàs de la dictadura i la monarquia, van a emprendre una ruta més gloriosa, més justa, més reivindicativa encara. Si la República ens ha donat o ens ha de donar la terra, la crisi ministerial ens ha de donar la mar.

Rabassaires que sabeu que la terra, com la dona, és de qui la treballa, els vostres germans de marina van a entrar a la germandat del nostre ideal de justícia rabassaire, d'igualtat rabassaire, de fraternitat rabassaire, perquè el nostre gran Lluís ha estat fet ministre de Marina.

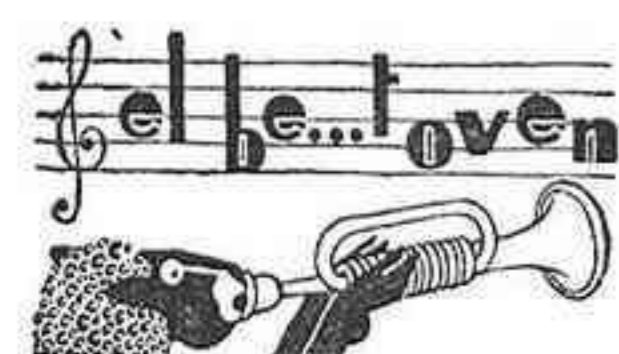
No tingueu por, rabassaires de la terra que Ell us abandoni. Ara Ell va per la mar; nosaltres, tot esperant la terra, ja tenim les parts de l'amo. Ell ens portarà també les seves parts quan torni de la mar.

La terra és de qui la treballa. Tots ho sabeu. Dones, el mar ha d'ésser de qui el navega i el peix de qui el pesca. Per tant, el pescador que pesca un peix és ben seu; si en pesca dos, són ben seus. ¿Per què, aleshores, si en pesca tres o quatre quintars, no són seus, sinó de l'amo de la barca? Això s'ha d'acabar per què l'amo de la barca és un latifundista que no va a la barca sinó que hi han d'anar els pobres rabassaires a exposar-se a la mort enmig de les tempestes i els temporals. El problema de la rabassa morta existeix, doncs, també, a la mar; només és d'iferència de la de la terra en que, si bé també és morta, és fresca. El

La Unió de Rabassaires de Terra i Mar de Catalunya.
Inmediatament després d'a paregut l'anterior manifest, han començat a arribar telegrams de protesta al ministeri de Marina. El primer és de l'Associació de Perechistes de Catalunya, adscrita a la «Federación Nacional de Vendedores de Perechos». Sembla, però, que no tindran cap eficàcia perquè s'ha descobert que es tracta d'una maniobra de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

— Desenganya't, a la Marina, encara no hi havia arribat l'esperit de la Revolució.

objectat amb ganes de posar les coses al seu lloc:
—Això no és res Costa; jo encara sóc més afortunat que vós, doncs!
L'expectació, naturalment, va ascendir al roig viu, i enmig del silenci dels qui ja coneixen les sortides d'en Matilla, el trempat marínistia s'explicà:
—Mireu, jo, a l'estiu, quan sóc a Cadaqués, me'n vaig a la platja, només toco una mica la guitarra i... ja teniu tots els múscles repicant-se les closques a tall de castanyoles!
En Juli Pons, tan vegetarià com sempre, s'ha fet pintar de verd les teclès de seu piano, per tal d'afavorir les notes amb el màxim de fervorositat.
L'«Orquestra Planas» estudia un minuet d'en Lamote de Grignon.
El mestre Patissa posa música a sis anècdotes d'en Moraguetes de quan encara no se les inventava.
El mestre Demon tocarà l'«Himne d'El Be Negre» en el pròxim concert de l'«Associació de Música da Camera».

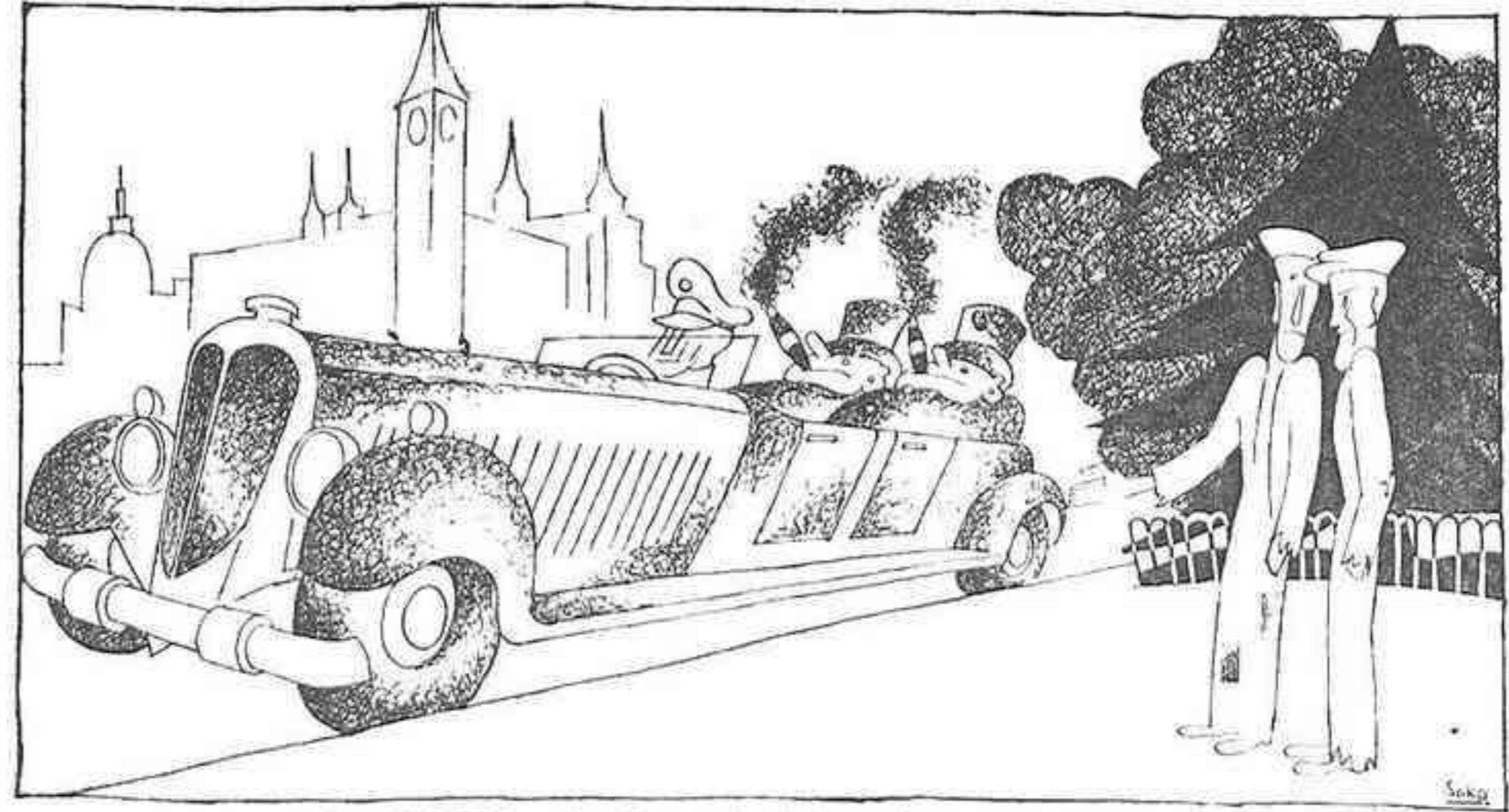
El violinista Francesc Costa, ultra la seva fama d'exquisit concertista, en posseïx una altra de menys popularitzada; ja els ho direm clar: és una miqueta «pavto».

Fet aquest aclariment, del tot necessari i inevitable, relatarem una bona anècdota o potser més exacte, un *mano a mano* anecdòtic entre el violinista Costa i el pintor Matilla, *causeur* veritablement prodigiós.

Era en una penya d'amics i el celebrat violinista tenia la paraula:
—Jo, a l'estiu, quan sóc a Vallvidrera, veureu que agafó el violí, surto al jardí i tot és iniciar una melodia com començar a sentir els cants de tots els rossinyols dels voltants.
El relat féu un efecte excellent entre l'auditori. Només el pintor Matilla se'n rigué estrepitosament

Escolti!... Escolti!... A mi no m'afaiti si no es amb barra de sabó BLANCAFLOR!

A LONDRES — Saps?, són els de la conferència econòmica...

Ja se'n fan càrrec

En el banquet oficial que celebrà ahir al migdia l'esquadra francesa hi assistiren totes les autoritats de Barcelona, excepte el senyor Companys.

L'absència del ministre de Marina, però, no fou considerada com una deserció. Els marins francesos es saben fer càrrec d'aquestes coses. Dou ésser per això que oren les següents paraules, que l'almirall del «Foch» deia al personal que excusava la no assistència del senyor Companys:
—No, no, és igual... No s'hi encaparrà... Quan farem un altre viatge, ja el sabrà...